20/11/2021

Η χειροτονία του Επισκόπου Κερασούντος Ευμενίου στο Σύδνεϋ

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

«Η αγάπη σώζει. Όλα τα άλλα οδηγούν στο σκοτάδι και στη φθορά». Αυτό ήταν το κεντρικό μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Μακαρίου, κατά τον νουθετήριο λόγο του προς τον νέο Επίσκοπο Κερασούντος, Θεοφιλέστατο κ. Ευμένιο, η χειροτονία του οποίου τελέστηκε το πρωί του Σαββάτου, 20 Νοεμβρίου, στον Ι.Ν. Αγίου Νικολάου, στο προάστιο Marrickville του Σύδνεϋ. Ο Αρχιεπίσκοπος προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας και τέλεσε τη χειροτονία, πλαισιούμενος από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δέρβης κ. Ιεζεκιήλ και από τους Θεφιλεστάτους Επισκόπους Μιλητουπόλεως κ. Ιάκωβο, Μελόης κ. Αιμιλιανό, Κυανέων κ. Ελπίδιο, Σινώπης κ. Σιλουανό, Σωζοπόλεως κ. Κυριακό και Μαγνησίας κ. Χριστόδουλο.

Ανάμεσα στο εκκλησίασμα βρέθηκαν, η Ύπατη Αρμοστής της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Αυστραλία, Μάρθα Μαυρομμάτη, οι Γεν. Πρόξενοι της Ελλάδος στο Σύδνεϋ και τη Μελβούρνη, Χρήστος Καρράς και Εμμανουήλ Κακαβελάκης, και ο κατά σάρκα αδελφός του Οικουμενικού Πατριάρχου, Νικόλαος Αρχοντώνης, με τη σύζυγό του Αικατερίνη.

Στην προσφώνησή του, ο χειροτονηθείς Επίσκοπος, αφού ευχαρίστησε τον Παναγιώτατο κ.κ. Βαρθολομαίο και τους Συνοδικούς Αρχιερείς, αναφέρθηκε εκτενώς στα πρόσωπα που, ως διδάσκαλοι και καθοδηγητές στη ζωή του, τού ενστάλαξαν στην καρδιά την αγάπη για τον Χριστό. Μνημόνευσε πρώτα-πρώτα τους σεβαστούς γονείς του, Ιωάννη και Βασιλική, οι οποίοι, όπως αναγνώρισε έμπλεος συγκίνησης, θυσίασαν τα πάντα για να προσφέρουν στον ίδιο και στα αδέρφια του μια ζεστή χριστιανική οικογένεια.

Ακολούθως, ο **Θεοφιλέστατος κ. Ευμένιος μνημόνευσε τον πρώτο πνευματικό του πατέρα, τον αείμνηστο π. Νικόλαο Μουτάφη, ο οποίος τον συμβούλευε και τον καθοδηγούσε όταν έκανε τα πρώτα εκκλησιαστικά του βήματα στην Ενορία των Αγίων Αναργύρων, στο Oakleigh της Μελβούρνης**. Στην ίδια Ενορία αξιώθηκε να γνωρίσει τον τότε Βοηθό Επίσκοπο και νυν Μητροπολίτη Δέρβης κ. Ιεζεκιήλ, ο οποίος τον ενέπνευσε με τη ζωή και το παράδειγμά του, και τον παρότρυνε να φοιτήσει στη Θεολογική Σχολή του Αποστόλου Ανδρέου, στο Σύδνεϋ, και κατόπιν να εισέλθει στην ιερωσύνη. Ο νέος Επίσκοπος Κερασούντος εξέφρασε, επίσης, ευχαριστίες προς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σεβαστείας κ. Σεραφείμ, προς τον Θεοφιλέστατο

Επίσκοπο Μιλητουπόλεως κ. Ιάκωβο και προς όλους τους συνεπισκόπους του, ενώ έκανε εκτενή μνεία στον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας κυρό Στυλιανό, ο οποίος, ως Ποιμενάρχης και ως Κοσμήτωρ της Θεολογικής Σχολής του Αποστόλου Ανδρέου, συνέβαλε στο να πορευθεί προς αναζήτηση του σωστού ορθοδόξου εκκλησιαστικού φρονήματος. «***Με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι η πίστη δεν βρίσκεται στα μακροσκελή και τεκμηριωμένα θεολογικά δοκίμια ή στην απόκτηση γνώσεων πατερικών κειμένων, αλλά σε κάτι βαθύτερο που ανακαλύπτεται μέσα από το δεδοκιμασμένο εκκλησιαστικό φρόνημα***», σημείωσε ο Θεοφιλέστατος και συνέχισε: «***Πολύ γρήγορα ανακάλυψα αυτήν την αλήθεια μέσα από τη δική του καθημερινή ζωή και διδασκαλία. Δηλαδή, το να γίνεσαι δέκτης των αποκαλυπτικών μηνυμάτων του Ευαγγελίου δίχως να καινοτομείς, δίχως να επιδιώκεις την αναγνώριση των άλλων. Θα είμαι εφ' όρου ζωής υπόχρεος στον μακαριστό***

ροτόνησε

Από την ομιλία του νεοχειροτονηθέντος Επισκόπου δεν θα μπορούσε να απουσιάζει η αναφορά στην ενορία όπου διακόνησε για 12 συναπτά έτη, την Ενορία της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, στο Thomastown της Μελβούρνης. Εξέφρασε αισθήματα αγάπης προς όλους τους ανθρώπους της Ενορίας, ενώ ενθυμήθηκε με συγκίνηση πως εκεί πρωτογνώρισε και τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο κ.κ. Μακάριο. «***Έχει χαραχθεί ανεξίτηλα στη μνήμη μου», διηγήθηκε, «εκείνο το εσπέρας της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, όταν, μετά τον Εσπερινό, βαδίζαμε μαζί και συνομιλούσαμε ωσάν πατέρας με υιό. Μια εικόνα που σκιαγραφούσε στα μάτια μου την εικόνα της πορείας του Παύλου προς τη Δαμασκό. Εκθαμβωτική μεν, αλλά ταυτόχρονα αλλοιωτική***». « ***Έκτοτε η παρουσία σας αποτελεί πηγή έμπνευσης και προσανατολισμού για την αναξιότητά μου***», σημείωσε απευθυνόμενος με υιική αγάπη και σεβασμό προς τον Ποιμενάρχη του, ενώ τον διαβεβαίωσε πως «θα προσπαθώ πάντοτε να μιμούμαι το παράδειγμά σας και να το ενστερνίζομαι στη νέα μου διακονία και αποστολή». Ολοκλήρωσε δε την προσφώνησή του με την υπόσχεση «να υπηρετήσω με όλες τις δυνάμεις μου το όραμα που έχετε στην καρδιά σας για την τοπική μας Εκκλησία».

Από την πλευρά του, ο Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Μακάριος απηύθυνε λόγους πατρικούς και πνευματικές νουθεσίες στον χειροτονούμενο Επίσκοπο, τονίζοντάς του καταρχάς ότι το υψηλό υπούργημα που αναλαμβάνει, πέρα από την τιμή με την οποία περιβάλλεται, συνοδεύεται και από πολλές ευθύνες και υποχρεώσεις έναντι του Θεού και των ανθρώπων. «Βασική και πρωταρχική ευθύνη του κάθε Επισκόπου είναι να υπηρετήσει τον κόσμο του “εμείς”», υπογράμμισε και συνέχισε: «Πιο σωστά, ο Επίσκοπος καλείται να υπηρετήσει το έργο της αγάπης. Όχι με έναν

τρόπο υποκειμενικό ή με μια τέχνη την οποία μαθαίνει διαβάζοντας ένα διδακτικό εγχειρίδιο. Το έργο της αγάπης το διακονούμε με τη θυσία και την κένωση του εαυτού μας». Επισημαίνοντας ότι τέτοια ήταν και η εξουσία του Χριστού όταν ήρθε στον κόσμο, απολύτως κενωτική, παρακάλεσε τον Θεοφιλέστατο κ. Ευμένιο να ξεκινήσει το νέο του πνευματικό ταξίδι, συντροφιά με τον Χριστό, «ακολουθώντας το δικό Του αγαπητικό πρότυπο και όχι τα ανθρώπινα πρότυπα». «Να ξέρεις ότι δε θα σωθείς επειδή έκανες κάποια σπουδαία πράγματα», του επισήμανε, «θα σωθείς εάν αγαπήσεις και εάν αγαπηθείς».

Με την ευχή να γίνει Επίσκοπος «όλος φως, όλος αγάπη, όλος στοργή, όλος ευσπλαχνία και όλος ταπείνωση», δήλωσε προς τον Θεοφιλέστατο την εμπιστοσύνη του ότι διαθέτει τα πνευματικά εφόδια και τις προϋποθέσεις για να προοδεύσει και να φανεί αντάξιος των προσδοκιών της Εκκλησίας. Επαίνεσε, εξάλλου, την εργατικότητα και την οργανωτικότητα που έχει δείξει ως Αρχιεπισκοπικός Επίτροπος Νορθ-Κόουτ, καθώς επίσης τη θεολογική του συγκρότηση και την αφοσίωσή του προς τη Μητέρα Εκκλησία, τον Οικουμενικό Πατριάρχη και τον Αρχιεπίσκοπό του. «***Κράτησες την Ορθόδοξη Εκκλησία ψηλά κατά την περίοδο της πανδημίας», ανέφερε μεταξύ άλλων, «βοήθησες αποτελεσματικά στην αποκατάσταση του σχολείου του Αγίου Ιωάννου και κυρίως ανταποκρίθηκες πλήρως στις προσδοκίες μου από τη στιγμή που σε διόρισα πρόεδρο της Βασιλειάδος στη Μελβούρνη, σε μια δύσκολη περίοδο την οποία ακόμη προσπαθούμε να υπερβούμε***». «***Όλα τα χαρίσματα τα οποία έχεις λάβει πλούσια από τον Θεό και τα οποία έχεις καλλιεργήσει και πολλαπλασιάσει, προοιωνίζουν μια λαμπρή πορεία για τη δόξα του Χριστού και της Αγίας μας Εκκλησίας***», κατέληξε ο Σεβασμιώτατος.

Λόγος Νουθετήριος του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Μακαρίου κατά την εις Επίσκοπον χειροτονίαν του Θεοφιλεστάτου εψ. Επισκόπου Κερασούντος κ. Ευμενίου

Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου
Σύδνεϋ, 20 Νοεμβρίου 2021

Θεοφιλέστατε ἀδελφέ, ἐψηφισμένε ἐπίσκοπε Κερασοῦντος κ. Εὐμένιε καί τέκνο ἐν Κυρίῳ ἀγαπητό,

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σήμερον», γιά μιά ἀκόμη φορά, στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Αὐστραλίας, κατά τά ἐπίσημα προεόρτια τῆς

εἰσόδου τῆς Παναγίας μας εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, διότι μετά τήν ἐντολή τῆς Κωνσταντινοπολίτιδος Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐξεφράσθη διά τῆς περί προαγωγῆς σου εἰσηγήσεώς μου, τῆς πατρικῆς προβολῆς τοῦ προσώπου σου ὑπό τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καί τῆς τιμίας ψήφου τῶν ἁγίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, καλεῖσαι ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης νά λάβεις «τήν τοῦ Παρακλήτου φωσφόρον χάριν» καί νά ἐνταχθεῖς στή σεπτή Ἱεραρχία τῆς Μητρός, Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Δοξάζομε τόν Ἄναρχο καί Ἀτελεύτητο Θεό γιά τά παράδοξα τῆς οἰκονομίας Του νά χαρίσει στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή μας τέσσερις νέους, ἀξίους καί πεπαιδευμένους Ἐπισκόπους, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων εἶσαι κι ἐσύ.

Ὅπως γνωρίζεις, τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα εἶναι εὐλογία καί χάρις, διότι, παρά τίς ἀνθρώπινες διεργασίες πού μπορεῖ νά γίνονται, ὁ Θεός δίνει σέ πολύ λίγους τήν ἀρχιερατική ἐξουσία, γιά τήν ὁποία ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης σημειώνει ὅτι «εἶναι ἀνώτερη καί ἀπό αὐτή τοῦ Βασιλέως. Διότι ὁ μέν πρῶτος κυβερνᾶ τίς θεῖες ὑποθέσεις, ὁ δέ δεύτερος τίς ἀνθρώπινες» . Παρόμοια καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τοῦ ὁποίου τή Θεία Λειτουργία, χάριτι Θεοῦ, τελοῦμε σήμερα, σημειώνει ὅτι «ὕπαρχοι καί τοπάρχαι οὐκ ἀπολαύουσι τοιαύτης τιμῆς» . Ὡστόσο, τό ὑψηλό τοῦτο ὑπούργημα, πέρα ἀπό τήν τιμή πού περιβάλλεται, συνοδεύεται καί ἀπό πολλές εὐθῦνες καί ὑποχρεώσεις ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων.

Σύμφωνα μέ τήν εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία, ἡ ταυτότητα τοῦ ἐπισκόπου εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένη μέ τήν ἰδιότητά του ὡς προεστῶτος τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόν πυρῆνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Τό ποιμαντικό, τό διδακτικό καί τό διοικητικό ἔργο τοῦ ἐπισκόπου ἀποτελεῖ προέκταση τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὡς λειτουργία μετά τή Λειτουργία. Τό μεῖζον, ὅμως, στήν Ὀρθόδοξη Παράδοση εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία, στήν ὁποία μετέχοντες, καθιστάμεθα «εὐχαριστιακοί συνδαιτυμόνες» τοῦ Χριστοῦ στό ἐσχατολογικό Δεῖπνο καί γινόμαστε «κοινωνοί τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης» . Γιά τήν Ἐκκλησία μας ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι ἕνα παγκόσμιο γεγονός, στό ὁποῖο μετέχουμε ὅλοι μαζί, κλῆρος καί λαός. Κι ὅταν μιλοῦμε γιά συνδαιτυμόνες στό ἐσχατολογικό Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ, ἀναφερόμαστε σέ ἕνα πλούσιο δεῖπνο μέ πολλούς παρόντες, κατ᾽ ἀκρίβειαν μέ συνδαιτυμόνες ὅλο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἑπομένως, στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, καί εἰδικῶς στή ζωή τοῦ ἐπισκόπου, πού εἶναι ὁ προεστώς τῆς εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, δέν ὑπάρχει ἀπομόνωση καί ἐσωστρέφεια, δέν ὑπάρχει ἰδιωτικό δεῖπνο ἀλλά κοινό γιά ὅλους, δέν ὑπάρχει «ἐγώ» ἀλλά «ἐμεῖς». Εἶναι ἐντυπωσιακό τό γεγονός ὅτι στήν Κυριακή προσευχή πού μᾶς παρέδωσε ὁ Χριστός, τό γνωστό σέ ὅλους μας «πάτερ ἡμῶν», ἡ λέξη «ἡμῶν» ἐμφανίζεται τέσσερις φορές, οἱ λέξεις «ἡμῖν» καί «ἡμᾶς» δύο φορές καί ἡ λέξη «ἡμεῖς» μία, ἀλλά πουθενά δέν ὑπάρχει ἡ λέξη «ἐγώ».

Ζοῦμε, ἀγαπητέ μου Εὐμένιε, σέ μιά εὐλογημένη χώρα, ἡ ὁποία καυχᾶται γιά τήν αὐτάρκεια τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τή δυνατότητα αὐτοσυντηρήσεώς της. Ἐνῶ, ὅμως, γιά τά ὑλικά ἀγαθά ἡ αὐτάρκεια εἶναι εὐλογία, γιά τά πνευματικά εἶναι κατάρα. Σήμερα στόν θεολογικό καί ἐκκλησιαστικό κόσμο δέν ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ αὐτάρκεια εἶναι μειονέκτημα, πού μᾶς περιορίζει στήν ἐσωτερική μας ἀποκλειστικότητα καί μᾶς μεταποιεῖ σέ πνευματικά ὄντα δίχως ὁραματισμό καί προοπτική. Αὐτάρκεια στήν πνευματική καί ἐκκλησιαστική ζωή σημαίνει ἐπανάπαυση καί στροφή πρός τόν ἑαυτό μας, ἄγνοια τῆς παρουσίας τοῦ πλησίον, ἀπόρριψη τῆς διαφορετικότητας, ἄρνηση τοῦ «ἐμεῖς» καί ἐμμονική ἀποδοχή τοῦ «ἐγώ».

Βασική καί πρωταρχική εὐθύνη, λοιπόν, τοῦ κάθε ἐπισκόπου εἶναι νά ὑπηρετήσει τόν κόσμο τοῦ «ἐμεῖς». Πιό σωστά, ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται νά ὑπηρετήσει τό ἔργο τῆς ἀγάπης. Ὄχι μέ ἕνα τρόπο ὑποκειμενικό ἤ μέ μία τέχνη τήν ὁποία μαθαίνει διαβάζοντας ἕνα διδακτικό ἐγχειρίδιο. Τό ἔργο τῆς ἀγάπης τό διακονοῦμε μέ τή θυσία καί τήν κένωση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἐξάλλου, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἦρθε στόν κόσμο γιά νά προφητεύσει, νά ἁγιάσει καί, φυσικά, νά ἀγαπήσει καί ὄχι γιά νά κρίνει τόν κόσμον. «Οὐ γάρ ἦλθον ἵνα κρίνω τόν κόσμον ἀλλ᾽ ἵνα σώσω τόν κόσμον» , εἶναι τά λόγια τοῦ Κυρίου μας πού σημειώνει ὁ Εὐαγγελιστής τῆς

ἀγάπης. Ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ δέν ἦταν ἐξουσία δυνάμεως, ὑπεροχῆς ἤ προβολῆς. Ἀντιθέτως, ἦταν ἀπολύτως κενωτική. Ἄρχισε μέ τή φωτιστική Του διδασκαλία στόν κόσμο, ἐπεκτάθηκε στή θεραπεία τῶν σωματικῶν καί πνευματικῶν ἀδυναμιῶν τοῦ ἀνθρώπου καί κορυφώθηκε στήν ἑκούσια θυσία Του ἐπί τοῦ Σταυροῦ.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, σέ παρακαλῶ νά ξεκινήσεις τό νέο σου πνευματικό ταξίδι συντροφιά μέ τόν Χριστό, ἀκολουθῶντας τό δικό Του ἀγαπητικό πρότυπο καί ὄχι τά ἀνθρώπινα πρότυπα. Νά ξέρεις ὅτι δέν θά σωθεῖς, ἐπειδή ἔκανες κάποια σπουδαῖα πράγματα. Θά σωθεῖς, ἐάν ἀγαπήσεις καί ἀγαπηθεῖς. Ἡ ἀγάπη σώζει. Ὅλα τά ἄλλα ὁδηγοῦν στό σκοτάδι καί στή φθορά. Ἀπευθυνόμενος, κατά τήν ἐπίσημη τούτη στιγμή, τόσο σέ σένα ὅσο καί σέ ὅλους τούς ἀδελφούς Ἐπισκόπους, ἀπευθυνόμενος, ὅμως, καί στόν ἑαυτό μου, λέγω ὅτι μέσα στόν καθημερινό μας ἀγῶνα θά πρέπει νά ἀποδεχθοῦμε ὅτι δέν εἴμαστε μόνο φῶς ἀλλά καί σκιά. Δέν ἔχουμε μόνο χαρίσματα ἀλλά καί ἐλαττώματα. Ὁ κόσμος μπορεῖ νά μᾶς θέλει τέλειους, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία μᾶς θέλει ἀγωνιζομένους ἐν ἀγάπῃ. Μήν ἀπογοητευθεῖς, λοιπόν, καί μήν κλονιστεῖς ὅταν κάνεις λάθος. Μή χάσεις τό κουράγιο σου. Τό λάθος θά σέ ὁδηγήσει στό σωστό καί ἡ πτώση στή μετάνοια. Μέσα ἀπό τά λάθη μας θά μάθουμε ὅτι ὑπάρχει ὁ Χριστός πού μᾶς ἀγαπᾶ ὑπερβολικά, πού δέν θυμώνει μέ τίς ἀστοχίες μας καί πού δέν μᾶς τιμωρεῖ γιά τά λάθη μας. Ἐμεῖς ἁπλῶς βαδίζουμε τό δρόμο μας καί βασιζόμαστε στήν «ἀδικία» τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἀμέτρητη ἀγάπη Του πρός ἐμᾶς.

Ἡ εὐχή μου καί ἡ προτροπή μου εἶναι νά γίνεις ἐπίσκοπος ὅλος φῶς, ὅλος ἀγάπη, ὅλος στοργή, ὅλος εὐσπλαχνία, ὅλος ταπείνωση. Ἔχεις τά πνευματικά ἐφόδια καί τίς προϋποθέσεις νά προοδεύσεις καί νά φανεῖς ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Προσωπικῶς ἐπικροτῶ καί ἐκτιμῶ τήν ἐργατικότητά σου, τήν ἀφοσίωσή σου στό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, τήν ἀγάπη καί τόν σεβασμό σου στόν Παναγιώτατο Πατριάρχη μας, τήν ὀργανωτικότητά σου, τή θεολογική σου συγκρότηση, τον σεβασμό καί τήν ὑπακοή πρός τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί Γέροντά σου. Κράτησες τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ψηλά κατά τήν περίοδο τῆς πανδημίας, βοήθησες ἀποτελεσματικά στήν ἀποκατάσταση τοῦ σχολείου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καί, κυρίως, ἀνταποκρίθηκες πλήρως στίς προσδοκίες μου, ἀπό τή στιγμή πού σέ διόρισα Πρόεδρο τῆς Βασιλειάδος στή Μελβούρνη, σέ μιά δύσκολη περίοδο, τήν ὁποία ἀκόμη προσπαθοῦμε νά ὑπερβοῦμε. Ὅλα τά χαρίσματα τά ὁποῖα ἔχεις λάβει πλούσια ἀπό τόν Θεό καί τά ὁποῖα ἔχεις καλλιεργήσει καί πολλαπλασιάσει, προοιωνίζουν μιά λαμπρή πορεία γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας.

Μέ τήν ἐκλογή καί χειροτονία σου λαμβάνεις ἕνα ἱστορικό τίτλο παλαιᾶς καί

δοξασμένης Ἐπισκοπῆς τοῦ μαρτυρικοῦ μας Πόντου. Ἡ Κερασοῦντα εἶναι ἱστορική πόλη στά νότια τῆς Μαύρης Θάλασσας. Ἱδρύθηκε τόν 6ο μ.Χ. αἰῶνα, ὡς ἀποικία τῆς Σινώπης. Στόν «Συνέκδημο τοῦ Ἱεροκλέους» ἡ Κερασοῦντα ἀναφέρεται ὡς ἡ 4η πόλη τῆς Ἐπαρχίας Πόντου Πολεμωνιακοῦ. Θεωρεῖται ἡ παλαιότερη Ἐπισκοπή στήν περιοχή τοῦ Πόντου, ὑπαγομένη στό Μητροπολίτη Νεοκαισαρείας. Ἡ Ἐπισκοπή Κερασοῦντος κατά καιρούς ὑπῆρξε καί ὡς ξεχωριστή Πατριαρχική Ἐξαρχία. Προήχθη σέ Μητρόπολη τόν 12ο αἰῶνα καί παρέμεινε Μητρόπολη μέχρι τόν 17ο αἰῶνα, κατέχουσα τήν 65η θέση στό Συνταγμάτιο τῶν Μητροπολιτικῶν Θρόνων τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου. Ἔκτοτε συγχωνεύθηκε μέ τή Μητρόπολη Τραπεζοῦντος. Τό 1913 ἡ Κερασοῦντα παραχωρήθηκε στή Μητρόπολη Χαλδίας, στήν ὁποία μάλιστα ὁ Μητροπολίτης Λαυρέντιος, παραμονές τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, μετέφερε τήν ἕδρα τῆς Μητροπόλεως, λόγῳ τῆς παρακμῆς τῆς μέχρι τότε ἕδρας του. Λαμπροί Ἱεράρχες κόσμησαν τήν Ἐπισκοπή Κερασοῦντος, μεταξύ αὐτῶν ὁ Πέτρος καί ὁ Ἀμβρόσιος, τῶν ὁποίων οἱ εὐχές εὔχομαι νά σέ συνοδεύουν. Στό πρόσωπό σου, Θεοφιλέστατε, ἀναγεννᾶται μιά παλαιά ἐπισκοπή καί, παράλληλα, τιμᾶται διά τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου ὁ Ποντιακός Ἑλληνισμός καί οἱ θυσίες ὅλων αὐτῶν πού ἔδωσαν τό αἷμα τους γιά τήν πίστη καί τό Γένος. Ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι ἀναλαμβάνεις μεγάλο χρέος καί μεγάλες εὐθῦνες ἀπό σήμερα. Ἔχε πίστη στό Θεό καί ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπο. Μήν ξεχνᾶς ὅτι συμπορευόμαστε, ὅτι δέν εἶσαι μόνος καί ποτέ δέν θά εἶσαι. Πάντα θά ἔχεις τήν προστασία καί τόν ἐπιστηριγμό μου καί τήν πατρική μου ἀγάπη.

Κατακλείοντας τίς παραπάνω πατρικές καί ἀγαπητικές μου σκέψεις μέ ἀφορμή τό σημερινό γεγονός τῆς προσωπικῆς σου Πεντηκοστῆς, ἐρανίζομαι ἕνα λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὁ λόγος αὐτός, μεστός πνευματικοῦ νοήματος, ἀποτελεῖ τή σύνοψη ὅλων ὅσα προαναφέρθηκαν γιά τήν ἐπισκοπική διακονία. Σημειώνει ὁ Ἀπόστολος: «Τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν» . Ὁ λόγος αὐτός εἶναι σαφής. Γιά ὅλους ὅσοι ἀγαποῦν τόν Θεό, ὅλα, τά πάντα καί ὄχι μερικά ἤ κάποια, ἀλλά τά πάντα ἀποβαίνουν σέ ἀγαθό· τά πάντα ὁδηγοῦν σέ ἀγαθή ἔκβαση τῆς προσωπικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς τους ζωῆς, αὐταπόδεικτα δέ καί σέ ἀγαθό της ἀμώμητης Ὀρθοδοξίας μας. Εἴσελθε, λοιπόν, ἀγαπητό μου παιδί, Εὐμένιε, εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου, γιά νά λάβῃς ἀπό τό πανσθενουργό Παράκλητο Πνεῦμα τή χάρη καί τό χάρισμα τοῦ Ἐπισκόπου, παραδίδοντας τόν ἑαυτό σου ὁλοκληρωτικά στήν ἀγάπη τοῦ ἀγαπῶντος ἡμᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ.